

Arrest

nr. 51 941 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Gjakovë en bent u Kosovaars staatsburger.

Uw problemen begonnen wanneer u besloot te trouwen met D.(...) N.(...), uw huidige partner. Zij was echter reeds kort na haar geboorte door haar vader verloofd met een zekere F.(...), die net zoals zij de islam belijdt. U bent daarentegen een christen, waardoor de fanatieke moslimfamilie van uw partner sterk gekant was tegen jullie huwelijk. Desalniettemin nam u haar op een dag mee uit de school waar jullie beiden schoolliepen, om vervolgens een jaar ondergedoken te leven in uw ouderlijke huis te Brekoc (Gjakovë). Hier trouwden jullie traditioneel op 5 mei 2005. Tijdens deze periode vroegen zowel de familie van D.(...) als de familie van F.(...) regelmatig aan uw moeder naar jullie mogelijke schuilplaats. Zij deden dit wanneer uw moeder op weg was naar de winkel en ze dreigden haar te doden indien zij jullie schuilplaats niet wou opgeven. Tevens deelden zij haar mee dat zij jullie

zouden vermoorden in het geval zij jullie zouden vinden. Uw moeder repliceerde steeds dat zij geen weet had van jullie schuilplaats. De bedreigingen namen toe wanneer uw moeder hen vertelde dat D.(...) zwanger was, waarop zij dreigden D.(...)'s buik open te snijden en het kind weg te nemen. Uw moeder heeft enkele verzoeningspogingen ondernomen, waarbij zij tevergeefs met D.(...)'s vader onderhandelde. De laatste verzoeningspoging vond plaats toen D.(...) zwanger was.

U richtte zich niet tot de politie, gezien deze u niet zou kunnen helpen. Zij zouden u namelijk voor gek verklaren omwille van het feit dat u uw huidige partner onttrok van haar familie, terwijl zij reeds verloofd is met een andere man en u bovendien een andere religie aanhangt.

U richtte zich evenmin tot EULEX en/of KFOR, gezien deze u niet permanent zouden kunnen beschermen.

In 2006, ongeveer een jaar nadat jullie trouwden, gingen jullie naar Zylfaj, een dorp dat na de oorlog niet meer bewoond werd. Hier verbleven jullie in een hut zonder stromend water en elektriciteit. Jullie overleefden er met behulp van uw moeder, die jullie voedsel kwam brengen. D.(...) beviel er op 26 juli 2006.

Jullie ondervonden er nooit enige problemen met de familie van uw partner en/of de familie van F.(...). Uw moeder vertelde u wel dat zij nog steeds naar jullie op zoek waren. Jullie woonden er tot jullie het niet meer konden volhouden.

Op 1 mei 2009 vertrokken jullie naar België waar jullie op 4 mei 2009 asiel aanvroegen. Uw moeder is op 30 maart 2010 bij haar broer te Dardani gaan wonen, waar zij tot op heden geen problemen ondervond.

U verklaarde niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat uw leven er in gevaar is.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 18 februari 2009; een kopie van uw rijbewijs van UNMIK (tijdelijke VN-missie voor Kosovo) uitgereikt op 25 februari 2004; de UNMIK-geboorteakte van uw zoon uitgereikt op 3 augustus 2006 te Gjakovë; en twee verklaringen van uw moeder omtrent de door u aangehaalde problemen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de door u beweerde moeilijkheden louter interfamiliaal en lokaal van aard waren.

Zo vreesde u uitsluitend de families van D.(...) en F.(...). Deze families vertelden uw moeder dat zij u en D.(...) zouden doden, gezien deze laatste volgens de Albanese traditie reeds kort na haar geboorte door haar vader verloofd was met F.(...), die net zoals zij de islam belijdt. U bent daarentegen een christen, waardoor laatstgenoemde families, samen met het feit dat zij reeds verloofd was met F.(...), sterk gekant waren tegen jullie huwelijk.

Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt nergens dat andere mensen u bedreigden (CGVS, p. 8-10).

Voorts kan er in dit verband op gewezen worden dat u geen elementen heeft aangebracht dat u zich omwille van etnische, religieuze, politieke en/of andere motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of omwille van de redenen bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met voornoemde families te ontkomen.

U gaf weliswaar aan dat zij in andere gemeentes verschillende kennissen hebben en er regelmatig de lokale moskees bezoeken.

Deze uitleg is echter niet op concrete feiten gestoeld, gezien u nooit een poging ondernam om zich buiten de gemeente Gjakovë te vestigen – uit uw verklaringen blijkt dat de confrontaties tussen uw moeder en voornoemde families uitsluitend plaatsvonden te Gjakovë – en dat zowel u als uw moeder respectievelijk in Zylfaj en Dardani, twee dorpen binnen de gemeente Gjakovë, nooit enige problemen met voornoemde families ondervonden (CGVS, p. 9-13).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de wetgeving in Kosovo volledige godsdienstvrijheid voorziet, die door de autoriteiten gerespecteerd wordt.

Hoewel de meerderheid van de etnische Albanezen er de islam belijdt, speelt religie er geen significante rol in het publieke leven. De religieuze retoriek was er anno 2009 nagenoeg afwezig binnen het publieke discours van de moslimgemeenschap, de opkomst in de moskeeën lag laag en publieke vertoningen van islamitische klederdracht en cultuur waren minimaal.

Katholieke leiders rapporteerden goede relaties met de islamitische gemeenschap, en ook katholieke, orthodoxe en islamitische Albanese burgers bevestigden hun onderling goede relatie.

Tevens maakt voornoemde informatie duidelijk dat Gjakovë de meest religieus verscheiden populatie van Kosovo omvat en dat geen enkel lid van de (protestantse) kerk er anno 2009 veiligheidsproblemen ondervond.

In het licht van deze informatie kan er dan ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw bewering op een uiterst rancuneuze wijze vervolgd te worden door de familie van uw partner, omwille van jullie religieus gemengde relatie.

Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat internationale bescherming pas verkregen kan worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen.

U heeft echter geen klacht ingediend bij de Kosovaarse politie of bij de internationale organisaties die in Kosovo aanwezig zijn.

U heeft dit niet gedaan omdat u meende dat deze instanties u niet (permanent) zouden kunnen helpen. Zij zouden u ondermeer voor gek verklaren omwille van het feit dat u uw huidige partner onttrok van haar familie, terwijl zij reeds verloofd is met een andere man en u bovendien een andere religie belijdt. Hierbij dient echter wederom gewezen worden op bovenstaande informatie waaruit blijkt dat de wetgeving in Kosovo volledige godsdienstvrijheid voorziet, die door de autoriteiten gerespecteerd wordt. Bovendien kunnen de autoriteiten niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt overigens dat, wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2010 op afdoende wijze actie onderneemt. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij problemen in Kosovo niet zou kunnen wenden tot de lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Uw zoons geboorteakte bevestigt zijn identiteit en nationaliteit. Deze staan hier niet ter discussie. De verklaringen van uw moeder aangaande de door u aangehaalde problemen betreffen gesolliciteerde documenten die niet als een objectieve weergave van de werkelijkheid beschouwd kunnen worden. Zij doen bovendien geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u voor een oplossing van uw problemen geen beroep op de Kosovaarse autoriteiten kon doen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 juli 2010 een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 EVRM.

Hij laat gelden dat er een verschil is tussen wet en praktijk en dat een huwelijk tussen personen met een verschillende godsdienst volgens de traditie niet aanvaard wordt. Ook verklaart hij dat het feit dat hij de verloofde van een andere man had geschaakt, in strijd is met de Albanese traditie.

Verzoeker stelt dat hij geen permanente bescherming kan genieten in zijn land van herkomst; hij verklaart dat de politie enkele weken beschermen zal geven *“maar daarna is het gedaan”* en *“Ze zullen ook geen 24 uur bescherming kunnen aanbieden”*.

Hij verklaart verder dat hij zich niet op een andere plaats in Kosovo heeft gevestigd omdat Kosovo zeer klein is en de Albanese gemeenschap in Kosovo elkaar kent.

Hij laat gelden dat de bestreden beslissing steunt op *“onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven”*, niet behoorlijk gemotiveerd is en derhalve *“niet juist of juridisch aanvaardbaar is”*.

Vervolgens voert hij aan dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“de minister van Binnenlandse Zaken”* (sic) de plicht heeft zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Verzoeker is van mening dat de *“verwerende partij moet nagaan wat dat de tradities van een land zijn”* en dat *“bij de betrokkene direct en persoonlijk”* inlichtingen moeten gevraagd worden. Hij verwijst hiertoe naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer.

Hij stelt dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht en besluit dat dit dan ook een onbehoorlijk gedrag uitmaakt van de *“Minister van Binnenlandse Zaken”* (sic) (zie het verzoekschrift, p. 3)

Verzoeker laat ook nog gelden dat *“de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij verklaart onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat *“door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier al meer dan een jaar woont en zijn privé-leven heeft ontwikkeld. En al een “hele vriendenkring” heeft opgebouwd, schendt men artikel 8 van het EVRM”*.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, is niet dienstig.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

2.4. De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde de problemen met de families van D. en F., vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Verzoeker slaagt er inderdaad niet in om aan te tonen dat zijn problemen voortspruiten uit religieuze motieven. Verzoeker treedt immers in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal bij wanneer deze er van uitgaat dat er in Kosovo een volledige godsdienstvrijheid is en hij weerlegt de informatie die vervat zit in het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal zich steunt, niet.

Verzoekers stelling dat er een verschil is tussen wet en praktijk en dat een huwelijk tussen personen van een verschillende godsdienst, volgens de traditie niet aanvaard wordt, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

In strijd met de stelling van verzoeker dat de commissaris-generaal moet nagaan wat de tradities van een land zijn, wijst de Raad er op dat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoeker zelf rust en het niet de taak is van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoeker blijft inderdaad in gebreke stukken bij te brengen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken. Zijn falen maskeren door de commissaris-generaal een tekort in de zorgvuldigheidsplicht in de schoenen te schuiven, is geen deugdelijk verweer.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoekers problemen louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en niet vallen onder voormelde criteria.

Ook de uitleg van verzoeker dat hij de verloofde van een andere man geschaakt heeft, in strijd met de Albanese traditie, is een simpele bewering. Hij toont evenmin aan dat hij omwille van zijn niet traditionele handelswijze een vervolging dient te vrezen in de zin van het Verdrag van Genève.

De verklaringen van zijn moeder betreffen gesolliciteerde documenten die niet als een objectieve weergave van de werkelijkheid beschouwd kunnen worden. Er is derhalve van de beweerde problematiek geen enkel begin van bewijs voorhanden.

Het blijkt dat verzoeker zelfs tegen de bedreigingen geen klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten.

De Raad naar artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 die stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoeker heeft, zoals reeds hoger vastgesteld, echter geen enkele poging ondernomen om klacht in te dienen bij de politie of om hulp te zoeken bij EULEX of KFOR (zie verhoorverslag van 21 april 2010, p. 10).

Deze vaststelling verzet zich tegen het besluit dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. De Raad verwijst naar hetgeen dienaangaande, op basis van de aan het

administratief dossier toegevoegde informatie, gesteld werd in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt geen elementen aan die de bedoelde informatie weerleggen, maar beperkt zich tot het opwerpen van blote beweringen (zie verzoekschrift, p. 3) als *“ze zullen je wel enkele weken beschermen maar daarna is het gedaan”* en *“ze zullen ook geen 24 uur bescherming kunnen aanbieden”*. Dit doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De Raad merkt ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een vrees voor vervolging koestert noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 21 april 2010, bijgestaan door een advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing *“niet juist of juridisch aanvaardbaar is”* en steunt op *“onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven”*, is gelet op wat sub 1.2 gemotiveerd staat, onjuist.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende ondersteunen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden

Gelet op wat voorafgaat, kan van verzoeker de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in voormelde wet, worden toegekend.

De Raad is tot slot van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE